

Независне новине

Народна скупштина Републике Српске је 13. априла, као највиши орган стране потписнице свих 11 анекса Дејтонског споразума, заказала референдум, на коме ће грађани Републике Српске рећи да ли подржавају наметнуте законе од стране високог представника, посебно о Суду и Тужилаштву БиХ и њихову неуставну верификацију у Парламентарној скупштини БиХ. Неколико дана касније, у Мостару је 19. априла одржан Хрватски народни сабор, који је антиципирао законодавне и извршне органе ентитета хрватског народа. Гесло мостарског сабора је „Слобода“, што би се могло примијенити и на референдум у Републици Српској. Ова временска подударност је збунила бошњачке кругове и њихове инструменте у такозваној међународној заједници, који су одмах видјели завјеру против европског, атлантског, босанског, мултикулти пута у СДП-ову "нормалну државу".

Међународна заједница је својом дугогодишњом кривом политиком стварања БиХ супротно међународном уговору и међународном праву, направила монструма који стоји нахеро и живи назор. Том њиховом Босном и Херцеговином незадовољна су сва три конститутивна народа, свако из својих познатих разлога. Тиме је затворен круг започет кризом ради разарања Југославије.

Хрвати су дошли до зида, јер су диктаторским интервенцијама међународне заједнице онемогућени да остваре и заштите минимум интереса конститутивног народа. Њихова немоћ и огорчење је резултат двије деценије лутања и промашаја. Прво су били пион у Туђмановим рукама, када су натјерани да гласају за независност Босне и Херцеговине као акта сецесије од међународно признате државе Југославије. Тадашњој Хрватској, а и Словенији, требала је трећа република бивше СФРЈ, која би кренула у независност, да би се очигледна сецесија могла прогласити распадом, чиме би стекли легитимитет и легалитет. БиХ је свој нелегални и нелегитимни пут започела декларацијом СДА из фебруара 1991, која је преточена у Меморандум о суверености од 15. октобра 1991. године, донесен од стране дијела посланика Скупштине СР БиХ, без српских посланика. Алија Изетбеговић је уцијенио Туђмана прије референдума за независност БиХ, тражећи да притисне ХДЗ БиХ да одустане од своје формулације референдумског питања. ХДЗ БиХ је на сједници у Ливну 9. фебруара 1992. године заузео став да је "преформулирано референдумско питање увјет за излазак чланова и симпатизера ХДЗ на гласалишта", предлажући да (Ливањско питање) гласи: "Јесте ли за Босну и Херцеговину, независну, међународно признату државу с унутарњим устројем три

националне конститутивне јединице". Баш тако је формулисао и Кутиљеров план. Тиме би био избјегнут крвави и непотребни грађански рат, како је то констатовао и Кутиљеро након 15 година.

ГРЕШКЕ ХРВАТА Нова подвала Хрватима је био Вашингтонски споразум из марта 1994. којим је створена Муслиманско-хрватска федерација, а као мамац су добили обећање о конфедерацији те творевине са Републиком Хрватском. Прогутали су и то. Онда је дошао Дејтон и поновни пристанак под Туђмановим притиском, коме је била важнија обећана мирна реинтеграција источне Славоније. Онда долазе поратне године, када је опет Загреб зарад свог евроатлантског пута, тјерао Хрвате у БиХ на изградњу бе-ха државе, без дефинисаних права и механизма за било какву институционалну заштиту националних интереса. Шампион заштите бошњачких интереса у региону и свијету био је Стипе Месић, као предсједник Хрватске током десет година. Супротно Уставу Хрватске који обавезује хрватску државу да штити интересе свих Хрвата, па и оних у БиХ. Тако су бе-ха Хрвати варани и превођени жедни преко воде. Таквом политиком нису ни могли ништа учинити, већ су доживјели безочно прегласавање и бошњачко бирање Хрвата у органе власти БиХ и ФБиХ - од Жељка Комшића до карикатуралних хрватских министара у нелегалној федералној влади.

Хрватским народним сабором и геслом "слобода", Хрвати су се вратили на Ливањско питање и то је процес који је непреобратив, који ће конституисати БиХ као федерално-конфедералну државу, како то ових дана поручује и предсједник Европских социјалиста Мартин Шулц. Као узор наводи Швајцарску која је тиме трајно ријешила крупне антагонизме вишенационалне државе. То је рекао и Ричард Холбрук: "Босна и Херцеговина је савезна држава. Мора се организовати као савезна држава. Не може постојати унитарна влада, јер би земља поново завршила у сукобу. И то је разлог због којег је Дејтонски мировни споразум вјероватно најуспјешнији мировни споразум на свијету у новије вријеме, јер је признао стварност."

Хрватску стварност у БиХ је оцртао и кардинал Винко Пуљић рекавши да налог високог представника Валентина Инцка за суспензију одлука ЦИК-а, иако је понижење, не изненађује, јер је познато да међународна заједница својим ставовима иде против принципа једнаких права за све. Истакавши да неће ћутати на неправду, кардинал каже да "Инцко пјева пјесму коју су други компоновали, а да начин на који је формирана власт у Федерацији БиХ показује да мање и малобројније треба уклонити, како би се лакше ријешило питање БиХ". Баш онако како Бошњацима савјетује један од њихових лобиста, др Марко Атила Хоаре, професор Кингстон универзитета у Лондону. Хоаре каже: „Прво ријешите Хрвате, а онда ударите на Србе. Босанске патриоте морају напасти дејтонски систем и јасно казати међународној заједници да ће се већа цијена платити ако се настави одржавати Дејтонски споразум него ако се направи нови план. Најприје се

треbate обрачунати с Хрватима - поништити Вашингтонски споразум и Устав Федерације БиХ те преотети мјешовите кантоне, а тек онда ударити на вођство Републике Српске.“

Ипак, бошњачки политичари и њихови заштитници процијенили су да су Хрвати сада мањи проблем, јер немају уставноправну институционалност, па пријетње окрећу Републици Српској. Звезкају санкцијама и прогонима зато што Република Српска штити Дејтонски споразум и примјењује европске стандарде. Референдум је један од најважнијих инструмената демократије који се нашироко користи као механизам остваривања демократске власти. Када је Народна скупштина Републике Српске доносила нови закон о референдуму у складу са европским и свјетским стандардима, дигло се политичко Сарајево до хистерије. Зато, кажу што Република Српска нема на то право, јер јој није изричито дато Уставом БиХ. Заборављају да су тај устав писали амерички правници у Дејтону, који су се руководили уставним рјешењима САД као савезне државе. У САД референдум не постоји у федералном законодавству, али има широку примјену у законодавствима држава-чланица. Тако од 50 америчких држава које творе САД, све имају референдум као своје право, осим Делавера који то није регулисао. Референдум је обавезан у 47 америчких држава када се мијења Устав САД, а у већини њених држава је обавезан за одређене категорије закона, док је за неке законе факултативан. Референдум представља заштиту права федералних јединица које могу заказати народно гласање ако сматрају да су њихова права повријеђена. То је гаранција која омогућава њиховом становништву да негативним одговором спријечи спровођење одлука централних органа које су на штету њихових аутономних права.

РЕФЕРЕНДУМ ЈЕ ОК Према пракси и теорији, „референдум представља солидно средство друштвеног мира и унутрашње стабилности и усмјерава федерализам у једино правилном правцу“. Референдум је пракса демократских држава, а БиХ је то по свом Уставу. Тај Устав је потписала Република Српска и има право да га примјењује, а Народна скупштина користи уставно и законско право као највиши орган стране потписнице свих 11 анекса Дејтонског споразума. То се односи и на Анекс 10 којим и Република Српска установљава високог представника као координатора и помагача, а никако и уставотворца и законодавца. Ко заборавља да без сагласности и потписа Републике Српске не би ни било високог представника, тај крши међународно право.

Европске институције охрабрују и препоручују референдум као важан вид изражавања демократије. То пише у Декларацији Савјета министара Европске уније из 2008. године, а у резолуцији из 2005. коју је донијела Парламентарна скупштина Савјета Европе чији смо члан, стоји: „У неким земљама чланицама Савјета Европе референдум представља дугу политичку традицију; у другим земљама учешће грађана у процесу одлучивања путем референдума новијег је датума и поклапа се с њиховим преласком на

плуралистичку и представничку демократију“. Парламентарна скупштина у својој резолуцији број 1121 наводи да се „све теме сматрају погодним за упућивање на референдум, са изузетком оних које доводе у питање универзалне и нематеријалне вриједности, као што су људска права или основне вриједности демократије уопште и посебно парламентарне демократије“. У чему је онда проблем када парламент државотворне јединице Републике Српске у складу са својим уставним и законским правима и обавезама закаже референдум. Ко се то боји демократије? Они који су по закашњелој памети високог представника Волфганга Петрича уводили демократију диктатуром, а то је контрапродуктивно, признаје он.

Скорашњи догађаји су одговор Срба и Хрвата на дугогодишњу прво муслиманску, а сада великобошњачку политику мајоризације. Рекло би се да Срби и Хрвати још једном покушавају уразумити политику која вуче непрекинуту нит - од Исламске декларације Алије Изетбеговића, који је са својим младомуслиманима основао СДА, преко Хариса Силајџића и његове пароле о 100% БиХ, до квазисоцијалдемократе Златка Лагумџије. Бошњачки циљ је био и остао исти - држава по мјери националних интереса Бошњака. Теза је иста, без обзира да ли је износи муслимански поглавар реис Мустафа Церић или предсједник Бошњачког института Златко Лагумџија. Да се разумијемо - није то захтјев да муслимани Бошњаци буду равноправнији у односу на Србе и Хрвате, већ стварање муслиманске државе под фирмом грађанске, по принципу један човјек један глас. Лагумџија је већ одавно оголио своје великобошњаштво, представљајући се као побједник протеклих избора са 17% гласова. Он свакако заслужује Нобелову награду за математику и због утврђивања да трећина од 17 хрватских посланика у Вијећу народа Парламента Федерације чини 5 посланика. Значи, када помножиш 5 са 3, резултат је 17. Можда ће награду подијелити са оним који подржавају тако формирану власт у Федерацији.

Шта је спорно ако се тражи глас народа о наметнутим законима о Суду и Тужилаштву БиХ и њиховој селективној правди, у којој су Срби злочинци а Бошњаци жртве. По пракси која оставља по страни злочине против Срба на почетку рата - Купрес, Сијековац, Добровољачка, Тузланска колона, а суди оне с краја рата, попут Сребренице.

То је оно правосуђе у коме су странци служили само доказивању српске кривице за агресију, геноцид, етничко чишћење. Ту је као вајни тужилац радио Британац Филип Алкок, који је био главни свједок Ганићеве одбране пред судом у Лондону, за пуштање на слободу кривца за Добровољачку. Лицемјер Алкок је свједочио да је он као тужилац у Тужилаштву БиХ утврдио да је Ејуп Ганић невин.

Да ли се Срби и Хрвати у Босни боре за слободу

Пише: Славко Митровић
четвртак, 28 април 2011 14:52

Референдум ће бити основ да Република Српска тражи редефинисање улоге Суда и Тужилаштва БиХ, његово свођење у уставне оквире и обавезу да правду не дијели селективно. Таквим промјенама могуће је ићи ка владавини права и повјерењу у правосуђе БиХ, коме сада нико не вјерује.